

[Ministeren for Grønland.]

jelser om lønninger et stykke tid og også bag ved udarbejdelsen af disse forslag, at vi nu må se at få gennemført den beskatning hurtigst muligt. Der ligger jo her et forslag udarbejdet af et udvalg, som jeg nedsatte straks efter at være blevet minister, og hvis formand var professor Nørregaard Rasmussen, og forslaget har været til drøftelse i landsrådet. Jeg havde oprindelig, da vi påbegyndte det arbejde, så småt håbet, at vi kunne få skatte-loven gennemført samtidig med tjenestemandsløvene eller senest ved udgangen af dette år, altså 1. januar 1972. Det tør jeg ikke håbe på længere. Nu er det mest optimistiske, jeg tør være, at regne med 1. januar 1973; men jeg har mine tvivl om, hvorvidt det kan lade sig gøre at få forslaget gennemført til den tid, også under hensyn til, at det jo altid fordrer længere tid end anden lovgivning, fordi det også skal drøftes to gange i landsrådet.

Det ærede medlem hr. Knud Hertling pegede på, at det er opfyldelsen af et løfte, når vi nu fremkommer med dette forslag. Det er rigtigt, og derfor mener jeg heller ikke, at der kan være tale om, som det ærede medlem hr. Ivar Nørgaard var inde på, at udsætte vedtagelsen af en tjenestemandsløv for Grønland.

Dette med den manglende solidaritet kan vi såmænd godt være enige om. I al fald er der ingen solidaritet og har heller ikke været det i udviklingen på disse områder mellem tjenestemændene og de folk, der er aflønnet i henhold til Grønlandsk Arbejder Sammenlutnings overenskomster. Men der har heller ikke i G-60 været forudsat en sådan solidaritet. Det har der derimod i nogen grad været for tjenestemændenes vedkommende, fordi man har haft den retningslinje, at man skulle søge at fastsætte lønningerne for de hjemmehørende tjenestemænd til 80 pct. af lønningerne for de udsendte. Kriteriet for de øvrige har været et helt andet, nemlig om produktionen kunne bære det; men jeg indrømmer, at man ikke kan nøjes med at

udbetale arbejderlønninger i Grønland efter, hvad produktionen kan bære, for så ville der næsten ingen lønninger blive udbetalt. Derfor har man i tidens løb måttet frigøre sig derfra.

Når det ærede medlem skulle nævne eksempler på min udtalte kynisme, nævner han arbejderbeskyttelsesloven, som ikke hører ind under mit område, og lovforslaget om den internationale regulering af fiskeriet, som endnu ikke er færdigbehandlet, men som jeg håber skal få en sådan formulering, at man også fra grønlandsk side, fra landsrådets side, vil godkende det.

Så siger det ærede medlem, at det er latterligt at begrunde fødestedskriteriet med retfærdighedshensynet. Ja, jeg har heller aldrig hørt nogen gøre det. Det er nærmest latterligt overhovedet at nævne muligheden deraf. Det, jeg tror man må sige er baggrunden for fødestedskriteriet, er nødvendigheden af at tilvejebringe de folk, der skal udføre de funktioner, som man ansætter dem til, og som er nødvendige, hvis udviklingen i Grønland ikke skal gå i stå.

Nu skal jeg ikke beskæftige mig mere med fødestedskriteriet i denne forbindelse, for dels har vi drøftet det så ofte, dels er det ærede medlem temmelig monoman på det område — og nu skal der jo også være valg i Grønland. Jeg skal nøjes med at sige, at så vidt jeg ved, er alle instanser, landsrådet, Grønlandsrådet og alle, der føler sig ansvarlige i Grønlandspolitikken og har med den at gøre i Grønland og her, enige om, at man, indtil man finder en anden og bedre mulighed, må opretholde en eller anden form for et fødestedskriterium.

Det ærede medlem hr. Rosing, som plejer at føle ansvaret i disse sager, havde da også, til trods for at også han er betænkelig ved fødestedskriteriets opretholdelse og ganske rigtig peger på, hvad vi alle sammen ved, at det er noget af en byld på forholdet imellem grønlænderne og de udsendte, den forståelse af særtillægget for udsendte, at en afskaffelse eller nedsættelse af det ikke måtte få den virkning, at udviklingen gik i stå, at